

# АЗƏРБАЈЧАНЫН БƏХТИЈАРЫ

БƏХТИЈАР ВАҺАБЗАДƏНИН ҺƏЛАТЫ,  
ЈАРАДЫЧЫЛЫҒЫ ВƏ ИЧТИМАИ ФƏАЛИЈƏТИ  
ҺАГҒЫНДА МƏГАЛƏЛƏР ТОПЛУСУ



«Азəрбајчяп» нəшријјаты  
Бакы — 1995

## БӨХТИЈАР ВАҲАБЗАДЭ — 60

Мұһариб илләриндә Азәрбајжан дивизијасынын кечдији дөјүш гәһраманлығы јолуна һәср олунмуш «416» поемасында белә сәтирләр вар:

Вуруланда биз һөјата  
Бөнд олурут.  
Доғуларкән вурулмурут.  
Вуруланда доғулурут.

Бу сәгирләрин мұәллифинин 60 јашы тамам олур. Шаир әмрүнүн бүтүн өтән күнләри кими, јубилеј күнү, һәгигәтән, онун јенидән доғулуш күнү олачағдыр. Мән инсанлара, һөјата вә инчәсәнәтә бу шаирин үрәји гәдәр күчлү, чылғын вә утанчағ, вурғун вә мә'сум севкилә долу олан башға бир үрәк танымырам. Бөхтијар — хошбөхт демәкдир. Јәгнн ки, шаирин вә онун охучуларынын әсл хошбөхтлији дә мәнз Бөхтијарын ше'ринә ганад верән бу гүдрәтли севкидир.

Бу илин јазында мәнә Суријанын һәләб шәһәриндә Нәсиминин түрбәсини көстәрдиләр. Јашадығы амансыз дөврдә интимаи әдаләтсизлијә гаршы е'тираз сәсини учалтығына көрә шаирин дәрисини дири-дири сојмушлар. Халг шаирин өлүмүнә јас тутуб, ону дағи етди вә она бәсләдији бөјүк севки вә миннәтдәрлығыны горујуб сахлады. Мән үсјанкар шаирин сојуг сон мәнзилинә бахыб онун тәлејини дүшүндүм. Нәсиминин хатирәси өнүндә баш әјдијим заман јадыма дүшән илк адам о бөјүк фикир адамы илә ганы бир, чаны бир, лакин она даһа чох руһон јакын, доғма олан Бөхтијар Ваһабзадә олду. Әжәр бу күн биз гәләм сәһибләри арасында үрәјини дәрисә сојулан бир адам варса, о, мәнз Б. Ваһабзадәдир.

О, бу вахта гәдәр чох иш көрүб, Әжәр достларынын башына јығылдығы јубилеј зијәфәтиндә онун чохсајлы хидмәтләри садалансајды, һамы разылығыла башыны тәрпәдәр, јалныз бир нәфәр — Бөхтијарын өзү наразы галарды. Мәчлисин ән шәрәфли јериндә әјләшдирилән бу арығ, јарашығлы чә чидди шаир, әлинин зәиф һәрәкәти илә онун рүгбәләрини вә хидмәтләрини ачыглајан сөзләрин ахыныны сахламаға чөһд едәр, онун гајнар шабалыды көзләри ачы мәзәммәтлә пә-

рылдарды. Бир сөзлә, тәвәзәкарлығ бу адамын ганында, чанындадыр. Онун гәлби јалныз јарадычылығы овгаты илә көкәннб. Пастернакын тә'бири илә десәк, «...мәғлубијјәтнин гәләбәндән сән өзүн фәргләндирмәмәлисән».

Бәли, Б. Ваһабзадә һағгында истадијин гәдәр хош вә јүксәк сөзләр демәк оларды. Ахы о, өзү тәбиәтән хејирхәһдир вә бу хејирхәһлығы сәхавәтлә пәјлајыр. Башгаларынын дәрднинә шәриклик вә гајғы, инсанын тәлеји үчүн тәкчә һәјат нә'мәтләри дејил, һәм дә бу нә'мәтләрини нечә әлдә едилмәси, инсанын виңданынын вә нијјәтләринин сафлығы бахымындан нараһатлығы онун тәбиәтинә хас әләмәтләрдир.

Мән Бөхтијар Ваһабзадәгә мұәллим дејирәм, чүнки онун ше'рләрини охујанда, јахүд тәрчүмә едәндә ондан өјрәнирдим вә өјрәнирәм. Онун кими әсл мұәллимдән јалныз өз сәнәтини чылаламағы јох, үрәјин е'тигад етдији чидди, виңдан ганунларыны мәнимсәјирсән...

Бөхтијар Ваһабзадә — бөјүк вәтәндашдыр. О, әмәк вә дөјүш гәһрәманлығыны, үмуми ишә хидмәтин көзәллијини, чәмијјәтин инсан наминә севмәгә вә ишләрәгә һазыр оланларын үзүнә ачығ олан һармонијасыны вәсф едир.

Шаир јашанмыш илләри үрәјин дөјүнтүсү илә өлчүр вә бу — дәгиг, дүзкүн өлчүдүр. Бәли, биз үрәк дөјүндә, ағрыјанда вә һөкм едәндә, нифрәт едәндә вә севәндә јашајыры! Лагәјдлик — өлүмдүр.

Јашадым, билдириб вахта һәддини,  
Дәли дағгалары мән Јара-Јара  
Јашадым,  
ешиғ олсун вахтын һәддини  
Өзүнә сығдыран чырыптылара.

Өз адымдан вә Бөхтијар поезијасыны севәнләрин адындан онун нараһат, арамсыз, дәли-долу үрәјинә «сағ ол» демәк истајырам!

Бөхтијар... Мән өзүмү әбәди шакирдә сандығым шаирин, садәчә оларағ, адыла чағырдым. Лакин бу һөрмәтсизлик дејил. Заманын образыны сонсузлуғун ахарында сөзлә һәкк етдириләрин һамысыны, беләчә, садә вә мөһтәшәм поезијанын өз ады илә чағырмышлар.

Өзним Бөхтијар, шүбһәсиз, буна лајингдир.

«Литературина газета», 1985, 21 август.